కిటికీలో ఆకాశం

విప్లవ్

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

బాధ్యత జీవితాన్ని మరింత రంజింపజేస్తుంది. ఇష్టమైన వ్యక్తిని ఇష్టంగా చూసుకోవడమే బాధ్యతవడం అనిర్వచనీయమైన అనుభూతి. రాధికకు ఎంతోకాలంగా అణిచి పెట్టుకున ఆనందాలన్నీ వివేకానంద చిన్న చిన్న చేష్టల్లో పెల్లుబుకుతూ ఆమెను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేస్తున్నాయి. ఒకసారి హాస్పిటల్ మొత్తం చూపించమంటే, చేయి పట్టుకుని అతడిని తీసుకువెళ్ళింది. తన గుప్పెట్లో అతడి చిన్న చేయి ఒక పావురంలా ఒదిగి ఉంటే అసలు ఆ పసివాడిని వదలబుద్ధి అయేది ఆమెకు. రకరకాల పరీక్షలోసం ఆ పసి చేతుల్లో సూదులు గుచ్చుతుంటే తాను ఇష్టపడి చదువుకున్న వైద్య శాస్త్రం అంతా చాలా క్రూరమైనదిగా తోచేది. చైతన్య అవినీతి కేసునుంచి తప్పించుకోవడానికి మరింత మందికి లంచాలు ఇవ్వడం గురించి చెబుతూ మనదేశంలో న్యాయవ్యవస్థ బలహీనతలను ఆవేశంగా మాట్లాడుతూ ఉంటే కూడా ఆమె కళ్ళు మరింత దయగా విచ్చుకోవడం, ఆమె మాట మరింత తీయబడటం, నడక మెత్తబడటం ఎవ్వరూ గమనించనైనా లేదు. వివేకానంద గురించి ఆమె ఏమైనా చెప్పబోతే రాజు పెద్దగా పట్టించుకునేవాడు కాడు. తన సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీ ఇబ్బందుల గురించి ఆమె విన్నా వినకున్నా ఏదో చెప్పుకుపోతుండేవాడు. శారీరక కాంక్షలకు లోబడి ఆమె ముఖానికి దగ్గరగా జరిగినప్పుడు కూడా అతను ఆమెలో ఆనందంతో విరిసిన అందాలను గురించలేదు. రాజు అలా తన చెంతజేరినప్పుడు ఒకప్పటిలా ఆమెలో అతనంటే ప్రత్యేకమైన ఇష్టమూ లేక, తనలోనూ ఆ తృష్ణ రగలక.... అతడికి సహకరించలేకపోయింది. అలాంటి తిరస్కారాలు అప్పుడప్పుడూ అలవాటే అయిన రాజు పెద్దగా పట్టించుకోలేదు కానీ, ఆమె ఆ సమయంలో కూడా వివేకానందకు చేయబోయే సర్జరీ గురించే ఆందోళన చెందడం అతనికి అర్ధం కాలేదు. అతనికి తెలిసిన ఆమెలో, వృత్తిపరంగా ఇంకే పేషెంటు గురించీ పడక గదిలో మాట్లాడటం అతను ఎరగడు. చైతన్యకు పుట్టినవాడు కాకుండా వేరే అబ్బాయి అయితే ఆమె ఇంతగా కలవరపడేదా? అనే అనుమానం అతని పెదవుల చాటునే రగులుకుంది. కానీ ఆ మాట అనలేక, పోనీ ఒకసారి ఇంటికి తీసుకురాకూడదా అన్నాడు.

"అదే.. ఆ అబ్బాయిని" చైతన్యను కూడా తీసుకురమ్మందామా అని ఆలోచిస్తూ అన్నాడు రాజు.

రాజు చాలా నచ్చేసాడు రాధికకు. ఆమె చాలాసార్లు అనుకున్నా అడగలేకపోయిన మాట అది. తన ఇంటికి ఒక చిన్న స్నేహితుడిని తీసుకు వస్తే, ఇతడెవరు, ఇతడి పట్ల నీ అభిమానం ఎందుకు అని... ఆ ఇంట్లో ప్రతి మనిషీ, గోడా ప్రశ్నిస్తాయన్న ఆమె సంశయం రాజు మాటతో తేలికయిపోయింది.

"రేపు లంచ్‌కు పిలుచుకురానా?" వివేకానందకు తాను ఏమేమి వండి పెట్టొచ్చో ఆలోచిస్తూ అడిగింది.

"లంచ్‌కు వద్దులే.. డిన్నర్ బెటర్. మధ్యాహ్నం నేను రాలేను కదా" మెరిసిపోతున్న ఆమె చెంపల మీదకు చేతులు పోనిస్తూ అన్నాడు రాజు.

"కానీ వాడు త్వరగా నిద్రపోతాడు. ఎయిట్ కల్లా ఇంటికి పంపించాలి కదా, మన డిన్నర్ టైం టెన్ దాటుతుంది కదా?" వీవాను పిలుచుకురమ్మంటే చైతన్య ఒప్పుకుంటాడా? లేక తను రాకుండా వీవాను మాత్రమే పంపుతాడా? చైతన్యను కూడా ఆహ్వానిస్తే రాజు సహించగలడా? అమ్మా నాన్న ఏమనుకుంటారో? ఛ.. మానవ సంబంధాలు ఇంత కాంప్లెక్స్‌గా ఎందుకు ఉండాలి? అంతా మనలో మనం సృష్టించుకున్నదే

ఆమె ఆ ఆలోచనల్లో ఉండగానే రాజు మెల్లగా ఆమెను ఆక్రమించుకున్నాడు. ఆమెకు ఏమీ తెలియడం లేదు. అతడి స్పర్శ, శబ్దం, రుచి, వాసన, రూపం వేటినీ ఆమె మనసు అనుభవించట్లేదు... అన్నీ ఆమె శరీరానికి అనుభవమవుతున్నా. ఆమె నిర్లిప్తత అతడికి అర్ధమయ్యింది. చిరాకు వేసింది. అయినా తన కోరికను తీర్చుకునేందుకు ప్రయత్నించాడు. అతడిని నిరాశపరచలేక, ఆమె లేని ఉత్సాహం నటించింది. చేతివేళ్ళతో అతడి వీపును తనలోకి లాక్కుంది. కష్టపడి ఒక చిన్నపాటి మూలుగును గొంతులో మ్రోగించింది. అతను మోసపోలేదు. కానీ మోసపోయినట్లు నటించాడు. కోరిక తీర్చుకున్నాడు. అంత తృప్తిగా అనిపించకపోయినా అలసటలో అదేమంత లోపంగా తెలియలేదు అతనికి. అర్ధాకలికన్నా సగం సుఖం మేలు. కాకపోతే ఆ రెండూ ఒకటే. చూసే దృష్టే వేరు.

హఠాత్తుగా రాధికలో ఒక ఆశ పుట్టుకుంది. సరిగ్గా ఈ ఘడియే, తనలో ఒక జీవం ఆవిర్భవించి ఉంటే! గతంలోలా కాకుండా తొమ్మిదిమాసాలూ పెరిగి బయటకు వస్తే? ఇంకెప్పుడూ అలాంటి ఆశలు పెంచుకోకూడదనుకున్న రాధిక మళ్ళీ వాటికి బానిసయ్యింది.

"ఆ రాధీ... ఒకటి అడుగుతా... ఏం అనుకోవుగా...?" నిద్రకు ఉపక్రమిస్తూ రాజు ఆమెకు దూరం జరిగాడు. తన కలలలోకాన్ని అడ్డుకుంటున్నందుకు చిరాకుపడుతూ ఏమిటని చూసింది. "సీరియస్‌గా .. ఏం అనుకోకూడదు. నాకు తెలీకనే అంటున్నా.. మళ్ళీ తిట్టకూడదు.."

"ఏంటో చెప్పు" విసుగును అణుచుకునే ప్రయత్నమైనా చెయ్యలేదు ఆమె. అతను ఇంత 'ఫార్మల్'గా మాట్లాడటమేమిటి? అదీ ఒక ఆడామగా ఉండగలిగిన అత్యంత సాన్నిహిత్యపు క్షణాల తర్వాత?

"ఈ అబ్బాయి... అదే వివేకా.."

పేరు వినగానే ఆమె చెవులు విప్పార్చుకుంది.

"తనకు ఏం జబ్బు అన్నావ్?"

ఛ. ఇన్ని రోజులుగా మొత్తుకుంటున్నాను... ఆ మాత్రం కూడా గుర్తుపెట్టుకోలేదా? మళ్ళీ చెప్పింది రాధిక.

"అదీ... అదీ..." నసుగుతూనే ఆమె కళ్ళల్లోకి చూడలేట్లు పక్కకు తిరుగుతూ, "ఇట్స్ నాట్ ఎనీ ఇన్ఫెక్షియస్ కదా... ఐ నో కేన్సర్ ఇన్ఫెక్ట్ అవదని విన్నాను. కానీ ష్యూర్ గా .. ఒకరినుంచి ఒకరికి స్ప్రెడ్ అవదు కదా..."

రాజు చదువు, విజ్ఞత, మనసు అన్నీ వృధా అనిపించాయి ఆమెకు. ఈ పళంగా అతడి పక్కలోంచి లేచి ముఖం చూడకుండా వెళ్ళిపోవాలి అనేంత కోపాన్ని అదుపు చేసుకుంది.

"అంటే నా భయం అని కాదు... అంకుల్, ఆంటీ ఏమనుకుంటారో... ఆ అబ్బాయికి సర్వ్ చేయడానికి టేబుల్, ప్లేట్స్ వేరేగా..."

"రాజూ..." అతను గ్రహించాడు ఆ పిలుపులోని తీక్షణత... ఇంతవరకూ ఇంట్లో వాళ్ళేం అనుకుంటారో అనే బెరుకు స్థానే ఒక బలమైన నిర్ణయం రాధికను ఆవహించింది. అతనితో నింపాదిగా చెప్పింది:

"రేపు వీవా మనింటికి డిన్నర్‌కు వస్తున్నాడు"

ఖచ్చితమైన నిర్ణయం తీసుకోగలిగినప్పుడు మనిషి తనకు తానే నచ్చుతాడు. తనకు తాను నచ్చిన మనిషి ఏమైనా సాధించగలడు.

"సో ఎప్పుడు అడ్మిట్ చేస్తావ్ వీవాను ఇన్‌పేషెంట్‌గా?" కొత్తగా వివేకానందకు ఇచ్చిన ఏంటీ కేన్సర్ డ్రగ్స్ పనితీరును అతనిలో పరీక్షించాక అడిగింది రాధిక. చైతన్య దిగాలుగా వివేకానందవేపే చూస్తున్నాడు. క్యాన్సర్ ఎంత తీవ్రమైనదో దాన్ని తరిమికొట్టే మందులూ అంతటివే. కేన్సర్‌ను పోరాడే క్రమంలో మనిషినీ నీరసపరిచేస్తాయి. ఆ మందులు వాడుతున్నప్పటినుంచీ వివేకానంద ముఖంలో కళ తగ్గింది. చెంపలు నల్లబడిపోతున్నాయి. నాలుక అంతా చేదు రుచితో నిండిపోయి, తిండి సహించక ఏడుపు, అందులోంచి అలసట. కానీ *పసివాడు ఎప్పుడూ ఓటమినొప్పుకోని వీరుడు. పెద్దవారిలాగా మానసికంగా బలహీనపడటం పసివారికి అంతగా తెలియదు.* అలాగే వివేకానంద కళ్ళల్లో మాత్రం ఉత్తేజం దూకుతుంటోంది..

"తప్పకుండా సర్జరీ అవసరమా? ఇలాగే మందులతో..." ఇప్పుడే ఇలా క్షీణించిపోతున్న వివేకానంద పరిస్థితిని, ఆపరేషన్ తర్వాత ఊహించుకోలేకున్నాడు చైతన్య. అతడు అలా భయపడటం, రాధిక ధైర్యం చెప్పడం... వాళ్ళు కలిసిన ప్రతిసారీ నిత్యకృత్యం అయిపోయింది. ఇప్పుడూ అలానే ధైర్యం నూరిపోసింది రాధిక.

"ఏంటో నువ్వు చెపితే బానే ఉంటుంది కానీ, ఇంటికి వెళ్ళి ఒక్కడినే కూర్చుని ఆలోచిస్తే మళ్ళీ భయమేస్తుంది" నిజాయితీగా ఒప్పుకున్నాడు చైతన్య.

భయాన్ని నిజాయితీగా ఒప్పుకునే మగవాడు ఆడదానికి చాలా నచ్చుతాడు. రాధిక అతడిని ఆర్ధ్రతగా చూస్తూ,

"అసలు నిన్నెవ్వరు ఆలోచించమన్నారు... నీకు చెప్పానా... వీవా గురించి నాకొదిలెయ్ అని" చిన్న పిల్లలా తగువు పెట్టుకుంది. ఆమె ముఖంలో తన ఈడు స్నేహితురాలెవ్వరో కనిపించినట్లు వీవా ఫక్కుమన్నాడు. *తండ్రిని పరిహసించేవాళ్ళంటే కొడుకులకు 'హీరో వర్షిప్' !*

"యూ జస్ట్ డోంట్ వర్రీ... రేపో ఎల్లుండో తనను ఇన్‌పేషెంట్‌గా అడ్మిట్ చేస్తాం. వారంలో సర్జరీ. ఆ తర్వాత ఒక వారానికి డిస్చార్జ్. ఒక మూడు నెలలు డ్రగ్స్ వాడితే... ఆ తర్వాత అసలు ఇలాంటి సిట్యువేషన్ ఒకటి వచ్చిందని కూడా మరిచిపోతారు" అంటూ వివేకానంద జుత్తులోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి నిమురుతూ, అప్పుడే గుర్తుకొచ్చినట్లు చైతన్యకు సైగ చేసింది. అతడు వివేకానంద చేతికి తన సెల్‌ఫోన్ ఆడుకోవడానికి ఇచ్చి కాస్త దూరం పంపాడు.

"సర్జరీ కోసం తనకు జుత్తు తీసేస్తారు" ఇబ్బందిపడుతూనే చెప్పింది రాధిక,

"అది తనకు డిప్రెసివ్‌గా అనిపించొచ్చు కదా... అందుకే అడ్మిట్ చేసేముందు మనమే ఏదో ఒకటి చెప్పి గుండుచేయిస్తున్నామని..." పసివాడికి మంచికోసమే అయినా అబద్ధం చెప్పాల్సి వస్తోందన్న విషయం ఆమెకు నచ్చట్లేదు.

"నువ్వోటి గమనించావా?" ఆమె కళ్ళల్లోకి నవ్వుతూ చూసాడు చైతన్య. తాను మళ్ళీ అతడిని కలిసినప్పటినుంచీ అతను ఈ మధ్య కొంచెం హుషారుగా ఉండటం ఆమె ఎరుగకపోలేదు. అతడెప్పుడూ అలా ఉంటేనే బావుంటుంది.

"వీవా విషయంలో ఏ పనికైనా 'మనం' అంటున్నావ్ నువ్వు" సంతోషంతో ఝల్లుమంటున్న అరచేతులను అదుపుచేసుకోవడానికి వీవాను పొదుపుకుని, "చాలా థాంక్స్" కళ్ళలో ఛమక్కుమంటున్న తడి తెరలో నవ్వాడు.

ఆమె కాదనలేకపోయింది. *సహాయానికి బదులొచ్చే కృతజ్ఞత 'ఫార్మాలిటీ' అయితే ప్రేమకు వచ్చే కృతజ్ఞత తీపి గుర్తు. దాచుకోకుండా ఉండలేనంత మధురం.*

ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్న రాధిక సెల్‌ఫోన్ మ్రోగడంతో ఎవరా అని చూసుకుంది,

"ఏం డాక్టర్‌గారూ, అప్పాయింట్ మెంట్ తీసుకోలేదు, కలవొచ్చా?!" జగన్ గొంతులో తమ్ముడి అల్లరి.

"మీకేంటి సార్. ఎప్పుడొస్తున్నారు?" అంత హఠాత్తుగా అతను ఫోన్ చేయడమేమిటా అని విస్తుబోతూనే అడిగింది.

"ఏం లేదు, కుసుమను చెకప్ కోసం మీ హాస్పిటల్ కే తీసుకొచ్చా. పైనే గైనకాలజిస్ట్ దగ్గర ఉన్నాం.. మీరు బిజీగా లేకపోతే ఓసారి..." నసిగాడు జగన్.

ఇంటి దగ్గర ఎప్పుడూ కలిసే బంధువులే అయినా, ఏదో పనిమీద వచ్చి పనిలోపనిగా తనను కలవడం రాధికకు నచ్చదు. తనను కలవాలంటే అదే ఉద్దేశ్యంతో రావాలి కానీ, పనిలోపనిగా ఏమిటి? పైగా తను పనిలో ఉన్నప్పుడు. కానీ ఆ మాట అనలేక రమ్మంది. ఆమె పరిస్థితిని అర్థం చేసుకున్నట్లు ఇక బయలుదేరడానికి కదిలాడు చైతన్య.

"ఆఁ మరచిపోయా.. ఈవినింగ్ ఫైవ్‌కు ఒకసారి వివాను నాతో పంపగలవా. ఒకసారి మా ఇంటికి తీసుకువెళ్ళాలి. నైన్ కల్లా పంపేస్తాను" అతను కాదు అనడనే ఆశతో చూసింది.

ఆమె ఆశ తప్పలేదు. తనను పిలవకుండా వివేకానందను మాత్రమే ఆహ్వానిస్తుందనే విషయం అతడినేమీ నొప్పించలేదు. *పెళ్ళయిన ఆడదాని స్వాతంత్ర్యం ఎంత తక్కువో అతడికి అప్పుడు అర్థమయింది.*

"యస్ డాక్టర్" కనుబొమలు ఎగరేసి నవ్వేస్తూ వెనుదిరిగాడు.

అతడలా తనను 'డాక్టర్' అంటూ అలా నవ్వినప్పుడల్లా, తరుముకుని మరీ జబ్బుమీద గిచ్చేసిన రోజులు గుర్తుకొచ్చాయి ఆమెకి. అసహాయంగా కుర్చీలో వాలిపోయింది. *గడిచిపోయాక తిరిగిరామని చెప్పి వెక్కిరించే శాడిస్టు క్షణాలే జ్ఞాపకాలు.* అతడు తనను అలా ఆటపట్టిస్తుంటే ఎంత బావుండేది? రాజు కూడా అప్పుడప్పుడూ సరదాగా జోకులు వేసినా అవి అంత సహజంగా ఉండవు. తానో జోక్ చేస్తున్నాను, నవ్వడానికి సిద్ధంగా ఉండండని ముందుగా హెచ్చరిస్తున్నట్లు మాట్లాడుతూ, జోక్ చేసాక నవ్వలేదా అన్నట్లు గుచ్చి గుచ్చి చూసి, నవ్వేంతవరకూ జోక్‌ను వివరించి ఇక చాలు బాబోయ్ అని నవ్వును సమర్పించుకునేట్లు చేస్తాడు. అసలు చైతన్యకి తనకూ గొడవరాకుండా ఉంటే, రాజు అనేవాడిని తాను ఎప్పటికైనా ఇష్టపడేదా? మంచివాడే. కానీ. ఆ *'కానీ 'లోనే మనిషి ఉనికి. కానీ అనే సందేహం, అనుమానం లేకుండా ఒక మనిషి గురించి చెప్పగలిగితే కానీ అతను ఖచ్చితంగా నచ్చినట్లు కాదు. సరిగా నచ్చని మనిషిని బాగా నచ్చినట్లు తనను తానే మోసం చేసుకోవాల్సి రావడం...*

"ఏంటక్కా... డిస్టర్బ్ చేస్తున్నామా?" కుసుమను భుజం పట్టుకుని మెల్లగా లోపలకు తీసుకువస్తున్న జగన్ పిలుపుతో రాధిక ఉలిక్కిపడింది.

"అక్కా.. నువ్వు చైతన్యతో అప్పుడేదో రెస్టారెంట్లో ఉండగా కుసుమ చూసిందంట... ఎవరూ అని అడిగితే.. ఏదో సర్ది చెప్పాను. అతను క్లినిక్‌కు పేషెంట్ కారణంగానే వస్తున్నా, నాన్నకూ బావకూ నచ్చకపోవచ్చు..."

కుసుమను తీసుకువెళ్ళేపుడు జగన్ చెప్పిన మాటలు రాధికలో అంతులేని కోపాన్ని రగిల్చాయి... ఒక మనిషి తన బ్రతుకు తను బ్రతకడానికి లేకుండా ఇది చెయ్యి, ఇలా చెయ్యి, అదొద్దు... అందరూ ఏదో ఒకటి చెప్పేవాళ్ళే. *సమాజం అంటే ఎక్కడో ఉండదు, స్వంత ఇంట్లో, స్వంత మనుష్యులందరిలోనూ ఒక జబ్బులా వ్యాపించి ఉంటుంది. బయటివాళ్ళు ఏదో అంటారని స్వంత మనుష్యులు, ఆ స్వంత మనుష్యులు ఆ భయంలో ఏం అనుకుంటారో అని స్వంత బుద్ధి భయం. ఆ బుద్ధి భయానికి మనసు ఎప్పుడూ బందీనే.*

"వివేకానంద సర్జరీ తర్వాత చైతన్యతో కొంచెం దూరంగా ఉంటే మంచిది" జగన్ మాటల తర్వాత రాధిక నిర్ణయం

"పాపం అతడేం తప్పుచేసాడు? నేనేం తప్పు చేస్తున్నాను. ఒకప్పుడు ప్రేమించుకుంటే ఇక స్నేహంగా ఉండకూడదా? విడిపోయిన ప్రేమికులు శత్రువుల్లా ముఖం తిప్పుకునే ఉండాలా?" అంతలోనే ఆమెలో ఒక తిరుగుబాటు.

'కుసుమ చూసి ఎవరూ అని అడిగిందా? ఇంకెవ్వరెవ్వరు చూసారో. అయినా రాజుకు తెలుసుకదా.... చైతన్యతో నేను ఫ్రెండ్లీగా ఉన్నానని.. ఇంకెవ్వరేమనుకుంటే ఏం? కానీ.. ఏమో... ఎలాంటెలాంటి మాటలు వస్తాయో' *ఒప్పుకున్నా ఒప్పుకోకున్నా ప్రతిమనిషీ భయానికి బానిసే.*

ఎవరితోనైనా ఇదంతా చెప్పుకుని సలహా అడిగితే బావుణ్ణనిపించింది ఆమె. కానీ ఎవరితో చెప్పుకోవడం. ***ఆత్మీయులను దూరం చేసుకోవద్దు అని చెప్పగలిగేది ఆత్మే. కానీ ఆ ఆత్మకు ఎప్పుడూ ఇంకో ఆత్మీయుని వత్తాసు కావాలి.*** ఇదంతా ఒక విషవలయం. పోనీ చైతన్యతో మొహమాటం లేకుండా ఇదంతా చెపితే?

నవ్వుతాడు. 'నువ్వు... నువ్వు.. చివరకు.. మిగతావారేమంటారో అని భయపడుతున్నావా? ఎంత మారిపోయావ్ రాధికా' అంటాడు. ప్రతి మాటలోనూ తనను ద్వేషిస్తాడు. అతను తనను ద్వేషిస్తాడు.. అనే ఊహే ఆమెకు చిరాకు పుట్టిస్తోంది.

"ఆంటీ... ఇదే కదా బ్రెయిన్" తన న్యూరో అనాటమీ పుస్తకాన్ని చూస్తున్న వివేకానంద ప్రశ్నతో ఆమె ఆత్మావలోకానికి తెరపడింది. హాస్పిటల్ నుండి వచ్చేస్తున్నప్పుడే చైతన్య వచ్చి వివేకానందను ఆమెకు అప్పగించి తొమ్మిదిగంటలకల్లా ఆమె ఇంటికి వచ్చి తనే వాడిని పికప్ చేసుకుంటానని చెబితే.. అతను ఇంటికి వస్తే రాజు, నాన్న ఏం మాట్లాడి అతడిని నొప్పిస్తారో అనే భయంతో తనే వీవాను డ్రాప్ చేస్తానని చెప్పినప్పుడు చైతన చూపు తన వ్యక్తిగత స్వేచ్ఛను పరిహసించినట్లు అనిపించింది ఆమెకు. వివేకానందను కలుద్దామని చెప్పిన రాజు ఆఫీస్‌లో ఏదో పని అని చెప్పి మాటనిలుపుకోలేదు. అతడి చర్య ఆమెకేమీ వింత అనిపించలేదు. ఏదో మాటవరసకైతే ఆహ్వానించాడు కానీ, నిజంగా ఒక పసివాడితో నిర్మలంగా కాలం గడిపేందుకు కావలసినంత అమాయకత్వం అతడిలో ఏనాడూ లేదు. ***మనసులో వికారపు ఆలోచనలు ఉన్న మనిషి ఎవ్వడూ పసివాళ్ళతో స్నేహం చెయ్యలేడు.*** వివేకానందకు ఉత్సాహం కలిగించేందుకు తన ఇంట్లో చిన్నపిల్లలు ఆడుకునే బొమ్మలూ గట్రా ఏమీ లేవని అప్పుడే తోచిన ఆమె, అతడికి తన చిన్నప్పటి పుస్తకాలు చూపించింది. ఆమె మెడికల్ పుస్తకాల్లోని బొమ్మలన్నింటినీ విచిత్రంగా చూసేస్తున్నాడు.

"స్వీట్స్ తినొచ్చా ఈ అబ్బాయి?" ఒక ప్లేటులో రకరకాల తీపి పదార్థాలు సర్ది తీసుకు వచ్చిన పూర్ణిమ వివేకానంద దగ్గరగా కూర్చుంటూ అడిగింది. ఆ అబ్బాయి ఒక పేషెంటు, తెలిసిన వాళ్ళ అబ్బాయి అని మాత్రమే చెప్పింది. ఆ తెలిసినవాళ్ళు ఎవరూ... ఎక్కడ తెలుసూ అని ప్రశ్నిస్తూనే.. లేక లేక చూసిన పసివాడికి రాజమర్యాదలు చేస్తోంది పూర్ణిమ. వాడికి ఏం పెట్టాలన్నా.... పేషెంటు కదా... పథ్యం ఏమైనా ఉందా అని ఆమె అనుమానం.

"అమ్మా... అదేమీ షుగర్ జబ్బు కాదు.. మరీ అయోమయంగా అడుగుతావ్?" తల్లిని విసుక్కుంటూనే ఆమె తెచ్చిన ప్లేటులోంచి ఒక కాజా ఎన్నిక చేసి వివేకానందకు అందించింది. అతడు అంతగా నచ్చనట్లు ముఖం చిట్లించాడు.

"ఏం కావాలో నువ్వే తీసుకోరా" చనువుగా ప్లేటును అతడి ముందుంచింది పూర్ణిమ. అతడి చేతివేళ్ళు అటూ ఇటూ తచ్చాడి కంటికి ఇంపుగా కనిపిస్తున్న ఎర్రరంగు హల్వా ముక్క తీసుకున్నాడు.

"నాకు తెలుసు... రంగు తప్ప రుచి తెలియదు ఈ ఈడులో..." పిల్లల స్వభావాన్ని సరిగ్గా ఊహించిన గర్వంతో నవ్వింది పూర్ణిమ. నిజమే అనిపించింది. తల్లి అతడిని ముద్దు చేసే పద్ధతి చూసి తల్లి అంటే ఆమెకూ ముద్దొచ్చింది.

"సరే.. ఎప్పుడు భోంచేస్తారు? రైస్ చెయ్యనా.. లేక చపాతీలు.." తన గోలలోకి తాను పడిపోయింది పూర్ణిమ. ప్రపంచ యుద్ధం జరుగుతున్నా ఆమె ఆలోచనలు వంటిల్లు, వంటమీదే ఉంటాయని బాగా తెలిసిన రాధిక ఉసూరుమంది. అసలు వివేకానందకు నచ్చేవి ఏవో తనే దగ్గరుండి చేసిపెడదాం అనుకుంది. కానీ కిచెన్‌లోకి వెళ్ళడానికైనా వాడిని క్షణం కూడా వదిలిపెట్టలేకుంది. తొమ్మిదిగంటలకల్లా వాడిని పంపెయ్యాలి కాబట్టి ప్రతి క్షణం అమూల్యంగా తోస్తోంది.

"రైసే చెయ్యమ్మా. చపాతీలూ అవీ పిల్లలకు సరిగా అరగవు" చపాతీలకంటే అన్నం అయితే బాగా కలిపి ముద్దలు పెట్టొచ్చనే ఆలోచనను మార్చి చెప్పింది రాధిక.

"సర్లే... ఆ చెప్పడం మరచిపోయా.. ఇంతకు ముందు సుష్మ ఫోన్ చేసింది.." వివేకానంద ఇష్టపడని కాజాను రాధికకు ఇచ్చి, మిగతా వాటిలో తనకు కావాల్సింది ఎన్నుకుంటూ చెప్పింది పూర్ణిమ.

"అదేమిటీ..? ఎప్పుడూ...?" తన సెల్‌ఫోన్ తన దగ్గరే ఉందికదా అని చూసుకుంది రాధిక

"సెల్‌ఫోన్ కనెక్ట్ అవలేదట. ఇంట్లో ఫోన్‌కు చేసింది. నువ్వు ఉన్నావా అని అడిగింది. ఏదో పనిమీద ఈకాలనీకే వచ్చారట. వీలైతే ఇటు వస్తాను అంది" గొణుక్కుంటూ వెళ్ళిపోయింది పూర్ణిమ.

చాలా కోపం వేసింది రాధికకు. అందరూ ఇలా 'పనిలో పనిగా' తనను కలవడమే కానీ, కేవలం తనను కలవడం కోసమే రావడం లేదేమిటీ అని ఉక్రోషం వచ్చింది.

"ఏంటీ... అంతా నీ ఇష్టమేనా? ఇంకెవ్వరి దగ్గరకో వచ్చి.. అక్కడ నీకు బోర్ కొడితేకాని మేము గుర్తుకు రామా..?" వెంటనే సుష్మకు ఫోన్ చేసి తగువు పెట్టుకుంది.

"కూల్ అవ్వు. నువ్వేమో సూపర్ బిజీ కదా. ఫోన్ సిగ్నల్ కలవకపోతే ఏదైనా సర్జరీలో ఉన్నావేమో అని.." సంజాయిషీ ఇచ్చుకోబోయింది సుష్మ

"ప్రతివాళ్ళకూ ఇదొక సాకు దొరికింది. ఏం మాట్లాడినా నా సర్జరీ గురించే.." రాజు చీటికీ మాటికీ సర్జరీ లేదా అని అడిగే పద్ధతి గుర్తుచేసుకుని మరింత కోప్పడింది రాధిక.

"సర్లే.. టెన్ మినిట్స్‌లో వచ్చేస్తాను. ఫేస్ టు ఫేస్ కొట్టుకుందాం. ఆంటీ బూరెలు, పూతరేకులు ఏవైనా చేసిందా..?" ఫోన్‌లో ఆమె కారు స్టార్ట్ చేసిన శబ్దం కూడా వినిపించిది రాధికకి.

"ఎప్పుడూ స్వీట్లు గొడవే. సరే రా... నీకొక స్మాల్ ఫ్రెండ్‌ను పరిచయం చేస్తాను" హల్వా అంటుకున్న వేలిని చప్పరిస్తున్న వివేకానందకు టిష్యూ పేపర్ అందిస్తూ అంది రాధిక.

"స్మాల్ ఫ్రెండా? అదేంటి లిల్లీపుటా? ఎవరూ?"

"నువ్వు రా..డ్రైవింగ్ అపుడు ఫోన్ మాట్లాడక" అంటూ కాల్ కట్ చేసింది రాధిక. రాధికకు హఠాత్తుగా చాలా హాయిగా అనిపించింది. చైతన్య గురించి తన ఇష్టాన్ని బాగా తెలిసిన వ్యక్తి సుష్మే. వివేకానందను చూసి ఖచ్చితంగా ఆమె ఉద్విగ్నతకు లోనవుతుంది. సుష్మతో అయితే చైతన్యకూ తనకూ మధ్య మళ్ళీ చిగురుస్తున్న స్నేహం గురించి సరిగా అర్థం అవుతుంది. తన ఆకాశం పిచ్చితో సహా మొత్తం తెలిసిన ఆమె తనను ఎప్పుడూ తప్పుగా అనుకోదు.

రాధిక అంచనా తప్పుకాలేదు. చైతన్య అనే పేరు వినగానే సుష్మ వాళ్ళ కాలేజి రోజులను గుర్తుకుచేసుకుని సరదా పడిపోయింది. వివేకానంద కళ్ళూ ముక్కూ చెవులూ అన్నీ చైతన్య వాటితో పోల్చి చూసి భలేగా సంతోషపడింది. ఎప్పుడో తెలిసిన మనిషి చాలాకాలం తర్వాత ఒక పిల్లవాడిలా కనిపిస్తే ఎవరికైనా సంభ్రమంగానే ఉంటుంది. సైకాలజీ వృత్తిలో భాగంగా పిల్లలను ఆకట్టుకోవడానికి ఎన్నో చిన్న చిన్న ఆటలూ, పజిల్సూ నేర్చుకున్న సుష్మ అన్నిటినీ వివేకానందమీద ప్రయోగించి అతడిని విపరీతంగా సంతోషపెట్టేసింది. రాధికకు ఈర్ష్య వచ్చి ఇక చాల్లే అంటూ సుష్మ వాక్ప్రవాహాన్ని అడ్డుకుంది.

"వీడు పెద్దయాక అయితే సైంటిస్టు లేదా సీరియల్ కిల్లర్ అవుతాడు" అని తేల్చేసింది సుష్మ... తన సెల్‌ఫోన్ లోంచి బ్యాటరీను ప్యానెల్‌నూ విడదీసి పరీక్షిస్తున్న వివేకానందను చూసి.

"చుప్... ఏంటా మాటలు?" సుష్మకు ఇష్టమైన స్వీట్లు అందిస్తూ చిరాకుపడింది రాధిక.

"మనస్తత్వం అలానే ఉంటుంది. వాళ్ళ నాలెడ్జ్ సరి అయిన దారిలో పడితే సైంటిస్టు... కాకపోతే మనుష్యులను ముక్కలుకింద విడదీసి.."

"ఆపు... నువ్వూ నీ ప్రొఫెషనూ... ఎందుకొచ్చిన సైకియాట్రీ అంటే విన్నావా? ఇలా అయిపోయావ్. చిన్నపిల్లాడిని కూడా అనలైజ్ చేసి థియరీలు చెబుతున్నావ్.."

"అసలు చైల్డ్ సైకియాట్రీ స్పెషలైజ్ చేద్దాం అనుకున్నా. తెలుసుగా... ఇండియాలో గిరాకీ తక్కువ. అంతా నీలా ఆలోచించి పిల్లలకు అవసరమైనప్పుడు కూడా ఎక్స్‌పర్ట్ హెల్ప్ ఇవ్వరు. ఈ రోజుల్లో పిల్లల మీద ఎంత స్ట్రెస్ ఎఫెక్ట్ ఉందని? వాటికి తోడు ఈ వీడియో గేమ్స్, టెక్నాలజీ... అసలు మాట్లాడే తోడు లేక మెకానికల్‌గా..." సుష్మ ఇంకా అనర్గళంగా చెప్పుకుపోతుండగా రాధిక ఫోన్ వైబ్రేషన్‌లో వణికింది. చైతన్య. టైం చూసుకుంది రాధిక. ఇంకా ఎనిమిది కూడా కాలేదు.

"నేను డ్రాప్ చేస్తాను కదా చై..." ఆన్సర్ చేస్తూ అన్న రాధికకు చైతన్య ఆయాసంగా ఊపిరి శబ్దం వినిపించింది.

"ఇఫ్ యు డోంట్ మైండ్ మీ అడ్రస్ చెబుతావా. వివాను నేనే వచ్చి తీసుకువెళతాను."

"ఎందుకు చై.."

"ప్లీజ్.. అర్జెంటుగా రిలేటివ్స్ దగ్గరకు వెళ్ళాలి. తనను తీసుకువెళ్ళాలి" ఇంకేమీ అడగొద్దు అన్నట్లు అర్థించాడు. ఆ మాటల్లో ఊపిరి శబ్దమే ఆమెకు భయం పుట్టించింది.

"ఈజ్ ఎవ్విరి థింగ్ ఆల్రైట్?" అంటూనే తమ ఫ్లాట్ చిరునామా చెప్పింది.

"ఫైన్. టెన్ మినిట్స్‌లో వస్తాను" వేరే ఏం మాట్లాడేందుకు ఆస్కారం ఇవ్వక ఫోన్ కట్ చేసాడు చైతన్య.

"ఏమయ్యింది" రాధిక ముఖంలోని ఆందోళన చూసి ప్రశ్నించింది సుష్మ.

"ఏమో.. చైతన్య.. హి ఈజ్ ఏక్టింగ్ స్ట్రేంజ్" అంటూనే, ఇంకొన్ని నిముషాల్లో వెళ్ళిపోతాడు అనే ఆలోచనతో వివేకానందకు ఇంకా ఏమేం ఇవ్వాలి అనే ఆత్రుత అలుముకుంది ఆమెలో. ఇప్పుడైనా రాజు ఒకసారి వస్తే బావుంటుంది అనిపించింది ఆమెకు.

ఇంట్లో సమయానికి తండ్రి కూడా లేడు. వివాను తీసుకెళ్ళడానికైనా చైతన్య వచ్చినప్పుడు వాళ్ళలో ఎవరు ఉన్నా మర్యాదగా ఉండేది కదా. రాజుకు ఫోన్ చేద్దామని సెల్ చేతులోకి తీసుకోగానే, ఒక మెసేజ్ కనిపించింది ఆమెకు. చైతన్య నుంచే..

'నీలిమ ఈజ్ బ్యాక్. షి ఈజ్ విత్ మీ'

చైతన్య మాటల్లోని తేడాకు కారణం అప్పుడు అర్థమైంది రాధికకు. ఆవిడ హఠాత్తుగా ఎందుకు వచ్చి ఉంటుంది? వివేకానంద కేన్సర్ గురించి తెలిసికూడా వదిలేసి వెళ్ళిపోయిందిగా? బహుశా మనసు మార్చుకుందేమో. ఎంతైనా తల్లికదా. ఇకనుంచి వివేకానందను దగ్గరుండి చూసుకోవాలి అనుకుని ఉంటుంది. చైతన్య చెప్పిన ప్రకారం అయితే నీలిమ గురించి అలా ఆలోచించడం సరి అయినది అనిపించడం లేదు. కానీ ప్రత్యక్షంగా చూడకపోవడం వలన నీలిమ క్రౌర్యం అంత తీవ్రంగా ఆమెకు తెలియడం లేదు.

ఏం జరిగిందని సుష్మ అడిగితే విషయం చెప్పింది. చెప్పేసాక ఎందుకు చెప్పానా అని నాలుక్కరుచుకుంది. చైతన్య కుటుంబ విషయం. వ్యక్తిగతమైన కష్టాలు. ఎవరికీ చెప్పననే నమ్మకంతోనే కదా అతడు తనకు చెప్పాడు. తానేమో ఎవరికీ చెప్పదనే నమ్మకంతో తన స్నేహితురాలు, పైగా మానసిక నిపుణురాలు కదా అని చెప్పేసింది.

రహస్యాలు ఎప్పుడూ స్నేహితులద్వారానే విస్తరిస్తాయి.

ఎవరికీ చెప్పొద్దని ఒక స్నేహితుడుకి, అతడు ఇంకొకడికి, అక్కడనుంచి ఇంకొకరికి.... చివరకు అందరికీ తెలిసిపోతాయి. అందరూ రహస్యం అనే చెప్పుకుంటారు. ఇంకెవ్వరికి చెప్పొద్దనే మాట తీసుకునే చెబుతారు. నీకు తప్ప ఇంకెవ్వరికీ చెప్పడంలేదు అనే నమ్మకంతోనే లీక్ చేస్తారు.

"రాధీ... నువ్వు మరీ పాజిటివ్‌గా ఆలోచిస్తున్నావేమో. మేబీ, ఆవిడ అప్పుడు చైతన్యతో గొడవపెట్టుకుందేమో!?" వివేకానందను సోఫాలో పద్ధతిగా కూర్చోబెడుతూ సాలోచనగా అంది సుష్మ.

"గొడవా..ఎందుకూ?" భృకుటి ముడివేసింది రాధిక

"అరే..ఇమాజిన్...అబ్బాయికి క్యాన్సర్ అని తెలిసి అందుకు హజ్బెండ్ జీన్స్ కారణం అని అక్యూస్ చేసేంత మనిషి, సడెన్‌గా వచ్చి వాడెక్కడికి వెళ్ళాడు అని అడిగితే, ఒక ఫ్రెండ్ ఇంటికి డిన్నర్‌కి పంపించాను అంటే ఊరుకోకుండా, అర్జెంటుగా ఆ ఫ్రెండు ఇంటినుంచి అబ్బాయిని తీసుకురా అంటోందంటే.... షి వాంట్స్ టు నో హు యు ఆర్, అండ్ మే బీ, నీకూ చైతన్యకు ఉన్న రిలేషన్‌ను తప్పుగా అర్థం చేసుకుని, ఏమైనా గొడవ.." వివేకానంద విడతీసేసిన తన సెల్‌ఫోన్ బ్యాటరీను సరిచేసుకుంటూ అంది సుష్మ.

ఆమె మాటలు వింటే రాధికలో చిన్నపాటి భయం పుట్టింది. *అపార్థంతో రగిలే ఆడదాని మాట క్రూర జంతువుకన్నా ప్రమాదకరం.* చైతన్య చెప్పినట్లు ఆవిడ నోటికెలా పడితే అలా మాట్లాడే వ్యక్తే అయితే, ఇప్పుడు ఇంటిదగ్గర ఏం అంటుందో... అమ్మ ఎంత కంగారు పడుతుంది. ఇలాంటి ఇబ్బందికర పరిస్థితిలో రాజు, తండ్రిలేకపోవడం ఇప్పుడు మంచిదే అనిపిస్తోంది ఆమెకు.

"సారీ.. ఏమో నేను ఎక్కువ ఆలోచిస్తున్నానేమో. మేబీ తను అర్జెంటుగా కొడుక్ను చూడాలి అనుకుని ఉండొచ్చు..... లేకపోతే తనను తీసుకుని ఇద్దరూ ఎక్కడికైనా వెళ్ళాలి అని ప్లాన్ చేసుకుని ఉండొచ్చు" రాధిక ముఖకళవళికలు మసకబారుతుండడం చూసి ధైర్యంగా మాట్లాడింది సుష్మ. కానీ ఆమెకు తెలియకుండానే రాధికలో ఇంకొక భయానికి బీజం పడింది.

"అదేమిటి? వీవాను ఎక్కడికి తీసుకువెళతారు? ఎల్లుండి నుంచి అడ్మిట్ చెయ్యమని చెప్పానే.. పదిరోజుల్లో సర్జరీ.."

"ఏమో.. ఆవిడ తనను ఇక్కడ కాకుండా పారిస్‌లో ట్రీట్ మెంట్ ఇప్పిద్దాం అనుకుంటోందేమో" యధాలాపంగా అనేసిన సుష్మ రాధిక వేళ్ళు వివేకానంద భుజాలను పొదివిపట్టుకోవడం చూసి ఆగిపోయింది. ఆమెకు ఆ అబ్బాయికి మించి ఇప్పుడు ప్రపంచంలో ముఖ్యమైనది మరేదీ లేదు.

"కాదు సుష్మా... ఆవిడ మంచి మదర్‌లా అనిపించట్లేదు. సరి అయిన ట్రీట్ మెంట్ ఇప్పిస్తుందో లేదో" తనకు ఇష్టమైన బొమ్మను ఇంకెవ్వరితోనూ పంచుకునేందుకు ఇష్టపడని పసిమనసులా గుబులుపడిపోయింది రాధిక.

ఆమెను అనవసరంగా భయపెడుతున్నానని నొచ్చుకుంటూ,

"ఒకే ...వీవా.. ఇటు చూడు.. ఇది నవ్వు" తన బొటనవేలిమీద కలంతో మూడు చుక్కలు పెట్టి ఒక ముఖంలా బొమ్మ గీసి దాన్ని కదుపుతూ అతడి పొట్టమీదకు పొడిచింది సుష్మ. కిలకిలా నవ్వాడు వివేకానంద. అది చూసి రాధిక కూడా నవ్వేసింది. ***పసివాడి నవ్వు ఒక అందమైన అంటువ్యాధి.***

"మరి ఇది నేను..." ఇంకో వేలిమీద బొమ్మ గీసి ఆటకొనసాగించింది సుష్మ. ఆటల్లో నిమిషాలు ఎగిరిపోయాయి. కాలింగ్ బెల్ తంగుమనగానే రాధిక ముఖం వివర్ణమైంది. వంట్లోకి సత్తువ కూడదీసుకుని తలుపు తీసింది.

చైతన్య, చాలా ఇబ్బందిగా నవ్వుతూ,

"హలో.." అన్నాడు. అతడి పక్కన, ముదురు నీలిరంగు చీరలో, గోధుమ రంగు వర్చసులో, తెలివైన కళ్ళతో, అందమైన రహస్యంలా....

"మై వైఫ్" పరిచయం చేసాడు చైతన్య.

ఆవిడ సున్నితంగా చేతులు జోడించి నమస్కరించింది.

"లోపలకు రండి" దారి తీస్తూ జరిగింది రాధిక.

చైతన్య ఇబ్బందిగా లోపలకు రాబోయాడు.

"షూస్.." అతడి భుజం మీద చిన్నగా చరిచి నవ్వింది నీలిమ.. తన జోళ్ళు తీసుకునేందుకు మోకాళ్ళు మడిచి, ఆసరాగా అతడిని పట్టుకుంటూ. ఆ పట్టులో అతడంటే ఆమెకు చాలా ఆప్యాయత నమ్మకం ఉన్నట్లు తోచాయి రాధికకు.

"ఫర్లేదులే" రాధిక అంటున్నా ఇద్దరూ చెప్పులు విడిచి వచ్చారు.

"డాడీ.." సంతోషంగా ఎదురొచ్చిన వివేకానంద, నీలిమను చూసి మాటరానట్లు ఆగిపోయాడు. ఆవిడ మోకాళ్ళ మీదకు వంగి, అతడిని దగ్గరకు తీసుకుంది. ఎలా ప్రవర్తించాలో తెలియని సందర్భంలో ఇరుక్కున్నట్లు వేలితో చెవినొక్కుకుంటూ పెదాలు సగం తెరిచి అయోమయంగా చూస్తూ నిలబడిపోయాడు వివేకానంద. చేతులతో అతడిని తన దగ్గరకు లాక్కుని, ఆప్యాయంగా ముద్దులు కురిపించి ఎత్తుకుంది నీలిమ. గువ్వలా ఆ కౌగిట్లో ఒదిగిపోయాడు వివేకానంద.

"తను సింగపూర్ నుంచి ఈవినింగే వచ్చింది, అర్జెంటుగా వీవాను చూడాలంటే.." నసుగుతూ సంజాయిషీ ఇచ్చాడు చైతన్య.

"కూర్చోండి.." అంటూ ఇద్దరికీ సోఫా చూపిస్తూ, "తను సుష్మ.. మీకు గుర్తుంది కదా.. నా క్లాస్‌మేట్" సుష్మను పరిచయం చేసింది రాధిక.

అతడు గుర్తుచేసుకుంటున్నట్లు కళ్ళు రెపరెపలాడించాడు. కానీ గుర్తురాలేదు. *ఆడపిల్లను పెళ్ళి అయిన పది సంవత్సరాలకు చూస్తే వేరే కొత్తమనిషిని చూసినట్లే.* సుష్మను చూసి నీలిమ ముఖం ముడుచుకోవడం రాధిక గమనించలేదు. అదరూ మర్యాదపూర్వకంగా హలో చెప్పుకున్నాక,

"మీ గురించి ఆయన చాలా చెప్పారండీ. ఈవేళ మీరే వీవాకు సర్జరీ చేస్తున్నారంటే.. మాకు చాలా రిలాక్స్‌డ్‌గా ఉంది" వివేకానందను ఒళ్ళోనే కూర్చోపెట్టుకుని అతడి లేత చేతివేళ్ళను తనవేళ్ళతో మెల్లగా సవరిస్తూ అంది నీలిమ.

అంతవరకూ ఆమె నోటివెంట ఏ కఠినమైన మాట వినాల్సివస్తుందో అని భయపడిన రాధిక మనసు తేలికపడింది. వీవా ఇక తన సంరక్షణలో కోలుకుంటాడు. చైతన్య, నీలిమ కలిసిపోతారు. ప్రపంచం అంతా రంగులమయం. జీవితం ఒక సుందరస్వప్నం. *మంచి ఆలోచనలు ఆటంబాంబులాంటివి. అణువు స్పందిస్తే చాలు అల్లుకుపోతాయి.*

"ఏం తీసుకుంటారు..? అమ్మా" అంటూ పూర్ణిమను పిలిచి, వాళ్ళకు అతిధి మర్యాదల ఏర్పాట్లు చూసింది రాధిక. పక్కపక్కన కూర్చున్న చైతన్య, నీలిమల మధ్య ఏ అరమరికలు లేని జంటలా కనిపించారు రాధికకు. మాటల్లో కాలం తెలియనేలేదు.

మరుసటిరోజునుంచీ వివేకానందను హాస్పిటల్‌లో అడ్మిట్ చేయడమేకాక, తానే దగ్గరుండి చూసుకుంటానని చెప్పి, రాధికను మరీ మరీ అభినందిస్తూ నిష్క్రమించారు వాళ్ళు.

వివేకానంద వాళ్ళతో వెళ్ళిపోతుంటే వెలితిగా అనిపించినా, సరి అయిన సంరక్షణలో అతడు చేరినందుకుసంతోషించింది రాధిక.

"రాధీ.. అయామ్ సారీ... నాకెలా చెప్పాలో తెలియడం లేదు" ఆమె భుజం మీద చేయివేసింది సుష్మ.

"హ్మ్మా...నీకేమైంది ఇప్పుడు" సరదాగా టీవీ ఆన్ చేసింది రాధిక.

"చైతన్య నీకు నిజం పూర్తిగా చెప్పలేదు" సుష్మ గొంతులో తడబాటు.

"వాట్?"

"తన వైఫ్.. అదే నీలిమ.. షి ఈజ్ ఎ పేషెంట్ ఆఫ్ మైన్.." స్పష్టంగా చెప్పింది సుష్మ.

తానేం విన్నానో నమ్మలేకపోయింది రాధిక. *ప్రపంచం చాలా చిన్నది. కానీ గుప్పెట్లో పట్టేంత ఇరుకు అని అందులో ఇరుక్కున్నప్పుడు కానీ తెలియదు.* నీలిమ చివరకు సుష్మకు తెలియడమేమిటి?

"వీవా గురించి, చైతన్య గురించి... నీలిమ గురించి.. నీకన్నా ఎక్కువే తెలుసు నాకు. పాపం నీలిమ"

పాపమా? మానసిక క్షోభకు గురవుతున్నది నీలిమా?

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో..)